

Beautiful Nyamira

Malindi, september 2014

Jambo nieuwsbrieflezers ('Hallo' in Swahili)

Habari? ('Hoe gaat het?')

Mzuri Sana ('Het gaat goed')

Vandaag wil ik u schrijven over het weeshuis en de lagere school van Blessed Generation in Nyamira.

Dit weeshuis, opgericht in 2008 na het verkiezingsgeweld in Kenia, begon in een huurhuis. Een tijdelijke oplossing voor die kinderen die in het geweld hun ouders kwijt waren geraakt. Al snel bleek dat er behoefte was aan permanente huisvesting. We zochten land en bouwden een weeshuis dat eind 2011 officieel open ging. Nu wonen er al heel veel kinderen in het weeshuis. In 2012 werd er een lagere school bijgebouwd die op 1 januari 2013 haar deuren mocht openen. Nieuwsbrieflezers hebben geholpen met het verzamelen van schoolmeubilair via Wilde Ganzen. Anderen hielpen via algemene donaties aan Blessed Generation Nederland mee, zodat we schoolboeken en uniformen konden kopen. Het is allemaal gebeurd begin 2013 en daarna schreef ik weinig over Nyamira. Hoogste tijd dat weer eens te doen.

Begin augustus ben ik met mijn gezin naar Nyamira gegaan op werkbezoek. Ik weet niet of ik mijn gevoelens kan overbrengen in deze brief, maar ik ga het proberen. Ik ben u dat ook verschuldigd want alle mensen in Nyamira zijn alle donateurs zo dankbaar en ze vroegen of ik hun dank over wilde brengen. Dat ga ik nu proberen.

Patat

De reis Malindi-Nyamira is best ver. Vergelijk het met de afstand Amsterdam-Barcelona. We komen in de avond aan in Kisumu en het is te laat door te gaan naar Nyamira. We slapen dus in een lokaal hotel. Snel koffers op de kamer zetten en dan eten want het is laat en morgen moeten we weer vroeg op. Mensen in Kisumu zijn allemaal zo aardig. We bestellen snel wat en gaan ondertussen een potje kaarten. Na tien minuten komt de ober er aan: 'Sorry, we hebben geen tomatensoep.' (Dat was mijn keuze). 'Oké, dan wil ik wel een salade', zeg ik en we kaarten verder. Tien minuten later: 'Sorry, we hebben geen salade', zegt de ober. 'Oké, laat maar, ik eet wel wat van de anderen mee.' Toen, minuten later: 'Sorry, we hebben geen visfilet, althans niet vers; wel van gisteren maar dat kan ik u niet aanbevelen; we hebben wel hele vis'. Ik ben een beetje verbaasd en zeg: 'Als u een hele vis heeft, kunt u toch de graten eruit halen en dan is het filet'. De ober kijkt heel moeilijk. 'Maar een bord patat is er wel?' vraag ik. '1 bord patat voor 4 personen?' vraagt de ober. ('Ja, als het nog even duurt, kan ik beter het ontbijt bestellen...') Uiteindelijk liggen voor we voor middernacht toch nog in bed.

Warm welkom

De volgende dag reizen we vroeg verder en om 9 uur in de ochtend komen we aan in Nyamira. De omgeving is overstroomd hier en daar. Aan regen geen gebrek. Cleophas, de manager van het weeshuis, belt ons en zegt: 'Bel ons als jullie onder aan de berg staan. Door de regen is het zo'n moddertroep hier, daar komen jullie niet doorheen dus sturen we de Toyota 4-wheel om jullie op te halen.' Het weeshuis is boven op een berg gelegen, echt heel mooi. Maar ik denk ook even aan al die kinderen die er naar school gaan uit de omgeving. Kinderen die niet in het weeshuis wonen en die elke dag door deze glibbertroep de berg op en af moeten lopen - weer of geen weer. Boven op de berg aangekomen, weten we niet wat ons overkomt. Het hek is versierd en alle kinderen verwelkomen ons met gezang!

Het is heel fijn iedereen te zien. Ondertussen kennen we wat kinderen, dat gaat steeds beter. In 2012 kregen ze er ineens 50 kinderen bij... en wij wonen niet in de buurt... poeh, dat leer je dan niet zo snel allemaal. Ook zijn er highschoolkinderen van het weeshuis in Malindi en Ruiru. Highschoolkinderen kunnen immers op vervolgscholen door het heel Kenia geplaatst worden. Voor de kinderen die in het westen geplaatst worden is in de vakanties nu een plekje in Nyamira. Cleophas biedt ons een bakje koffie aan en dat is even lekker. Niet alleen vanwege de koffie maar ook gewoon even met elkaar bijpraten, even zitten en niet gelijk doorstormen.

We hebben een missie vandaag: de ouders ontmoeten van de kinderen uit de omgeving die naar onze school gaan. Ook willen we alle onderwijzers graag eens ontmoeten. De lagere school in Nyamira wijkt af van de andere BG scholen in die zin dat dit een publieke school is. Een school waar kinderen uit de omgeving gratis naar toe kunnen. Hier hebben we destijds heel erg bewust voor gekozen, al was het best een lastige beslissing. Als je een publieke school begint, ga je een samenwerking aan met de overheid. Je krijgt dan 1 docent op bijvoorbeeld 40 leerlingen. De regering betaalt de docent. Daarnaast

krijgt de school per jaar een bedrag voor krijtjes, boeken etc. (Dit is een klein bedrag en komt ook niet gelijk bij de start.) We begonnen met alleen de weeskinderen en dat waren 70 in getal. Dat is goed voor bijna twee docenten van de overheid. Niet alle kinderen zitten in dezelfde groep: sommigen zitten in groep 8 en anderen zijn kleuters... Verder moet je afwachten wat voor docenten je krijgt. Als ze niet functioneren, kan de manager van het weeshuis ze niet op straat zetten want ze worden betaald door de regering. Met andere woorden: een publieke school heeft risico's en hier noem ik slecht een paar.

Lot uit de loterij

We hadden geluk! We kregen een hoofdonderwijzer die destijds direct zei: 'Ik wil graag het bestuur van Blessed Generation ontmoeten zodat we goed kunnen samenwerken'. Nou, dat is echt *goed begin is het halve werk*. Ook toen ben ik er heen gegaan, met Gladys (manager van het Malindi weeshuis). Toen de hoofdonderwijzer ons ontmoette wees hij ons op het prikbord. Daar hing een krantenartikel over één van onze leerlingen van de school in Malindi. Zij was één van de beste leerlingen uit de hele omgeving. Hij zei: 'Ik ben opgegroeid vlak bij Ruiru, ik ken de Blessed Generation school daar en ik heb over jullie school in Malindi gelezen. Jullie zijn goed. En ik ben er echt trots op dat ik deel van jullie team mag uitmaken. Ik wil met de school in Nyamira ook in die voetsporen treden'. Echt, dat verdient een vette knipoog naar onze lieve Heer. (Voor hetzelfde geld hadden we een hoofdonderwijzer gekregen die dacht: 'De regering betaalt me, waarom zal ik elke keer die rotberg opklimmen voor die school die niet eens een schoolbus heeft'. Maar nee, we kregen een lot uit de loterij! Dat was in 2013.

300 leerlingen

Nu, in 2014 zitten er 300 leerlingen op de school. Ook dit gaat met beleid. In de buurt is nog een overheidsschool in enigszins vervallen toestand. Als wij de deuren openen voor iedereen, dan gaat die school dicht en hebben wij te kampen met overbevolking. Er zijn dus goede afspraken gemaakt met de andere school zodat beide scholen een win-situatie hebben. De andere school heeft minder overbelasting en wij geen overbevolking waardoor we toch goed onderwijs kunnen bieden.

Dat stadse vrouwtje

Blessed Generation Nederland betaalt nog steeds een groot deel van de onderwijzers en we hebben een stijgend aantal docenten van de regering die we nog nooit hebben gezien. Na de koffie lopen we naar de school en ik verwacht de ouders in een lokaal aan te treffen. Ik verwacht ook hulpvragen, klachten... mensen willen toch vaak wat van je als ze de kans krijgen. Ik heb echt heel veel goeds gehoord over de ouders, dus ik heb er wel zin in maar stap er verder blanco in. Ik heb ook geen idee hoeveel mensen kunnen komen, het is ten slotte een werkdag. Wat was de verrassing dan ook groot dat er echt heel erg veel ouders waren! Ik begreep dat een enkeling niet kon omdat het vrijdag was (begraafdag) maar die hadden een afgezant gestuurd. Iedereen stond echt gespannen te wachten, zo realiseerde ik me ineens. Eindelijk zouden ze die blanken eens zien die het gezicht waren van Blessed Generation. Hoe zouden ze er uit zien?... Hoe oud zouden ze zijn?... Zouden ze heel serieus zijn en lang gaan preken? Wat voor kleding zouden ze dragen?... Ohhhh, ohhh.... Ik had voor de gelegenheid mijn mooiste zwarte broek aangetrokken die ik heb gekregen van Mode Huis Blaauw uit Jubbega voor lezingen in Nederland maar ik zie al die vrouwen en weet het weer: traditioneel Kenia dus lange rokken, platte schoenen. Cleophas

spreekt de mensen toe, stelt ons voor en wil de gelegenheid gebruiken om ons een boom te laten planten. Mensen houden hun adem in en je ziet ze gewoon denken: 'Kan dat stadse vrouwtje met die lange broek en rode nagels echt een boom planten?' 'Hahaha, Cleophas dank je wel! Want jij weet dat ik dat heel goed kan: dat is mijn hobby!' Dus hup de grond in met die boom en als 'ie lijkt te staan, klapt iedereen. Maar hij staat niet stevig genoeg ... leuk voor het plaatje maar dit kan zo niet. ... even aandrukken die modder en dan beginnen ze niet alleen te klappen, maar ook te gillen! Het eerste ijs is gebroken. In mijn hart bedank ik Cleophas want een betere binnenkomer had hij niet kunnen bedenken.

Zoveel dankbaarheid

Toen naar de klas. Eerst een welkomstwoordje van de hoofdonderwijzer. Daarna gaf hij alle ouders de kans even hun naam te zeggen, hoeveel kinderen ze op de school hebben en in welke klas. Dat was heel leuk. Zo werd er even stil gestaan bij de allereerste ouder die zijn kinderen naar de school bracht maar ook bij een man die zelf docent is op een school vlakbij maar zijn kinderen bij BG naar school brengt omdat BG beter is. De sfeer was heel ontspannen en heel leuk en werd nog beter toen ze zagen dat Fester ook wel van een grapje houdt. Het was even wennen. In Malindi zijn mensen zo gewend aan blanken maar in Nyamira echt helemaal niet dus mensen hadden echt in spanning uitgekeken naar deze dag en dat hadden wij ons geen moment gerealiseerd. De mensen dachten misschien dat we een agenda hadden maar ik vertelde dat we puur gekomen waren om hen eens te ontmoeten. Dat we de resultaten van de schoolkinderen van zowel het weeshuis als de 'buiten-kinderen' hadden gezien. Dat ik weet hoezeer de ouders meewerken, maar dat ik dit allemaal lees via mail en dat het tijd is elkaar gewoon eens te zien en te spreken. De ouders spreken vanuit hun hart, ze zeggen echt mooie dingen die ik niet wist en waarvan ik me niet bewust was. Bijvoorbeeld: 'Normaal als we bij de regering aangeven dat er een school nodig is, geven ze wat docenten maar moeten we hutten neerzetten en zo is het. Nu zijn er prachtige lokalen en voorzieningen, er zijn enkele regeringsdocenten en voor de rest andere docenten via een sponsororganisatie. Dat is geweldig en we willen u bedanken'. Ik zeg gelijk dat wij alle sponsors representeren maar zelf niet de donateurs zijn. ***Ze willen dan ook echt alle dank uitbrengen en groeten aan iedereen in Nederland. Er is zoveel dankbaarheid bij deze mensen!*** Een man zei: 'De school is gratis maar we moeten wel 3 keer per jaar examengeld betalen aan de regering en dat is oké. Bij andere scholen moet je zelf je tafel en stoel meenemen en nog heel veel rare dingen, maar examengeld is wettelijk vastgesteld en dat is oké. Maar ik heb meerdere kinderen op deze school en er was een dag dat ik dit niet kon betalen. De hoofdleraar heeft mijn kinderen niet naar huis gestuurd zoals ze op andere scholen direct zouden doen, maar hij heeft het examengeld betaald en dat wilde ik even zeggen'. Dat is nogal wat voor een man om dat in een groep te zeggen.

Prima schoolresultaten

De examenresultaten van de leerlingen zijn erg hoog. Dit werkt natuurlijk anders dan in Nederland, maar in Kenia zijn examens op de lagere school erg belangrijk. Ik durf het bijna niet te zeggen, maar zelfs de kleuters doen al 3 keer per jaar examen! Hiermee wordt ook het resultaat van de school gemeten. Dit jaar heeft Nyamira voor het eerst een landelijke examenklas en in de vergelijkingen staan ze op nummer 2 en af en toe op 3 in de gehele omgeving. De concurrenten zijn dure privé internaatscholen... heel goed gedaan Nyamira!

Ik krijg totaal geen klachten van ouders, alleen maar dank ... dank aan de sponsors ook. De enige echte vraag is: 'Stel, we kennen kinderen in een hele slechte situatie en die zouden we graag in het weeshuis zien, wat doen we dan?' Dat kon ik uitleggen. Ik benadrukte nog eens dat ze ook best mochten zeggen wat er beter kan. Een man stond op en zei: 'Wat lastig is dat is dat onze kinderen tussen de middag naar huis moeten voor lunch maar vaak is er geen lunch. Wij willen als gemeenschap wel 50% inbrengen met goederen als rijst, maïs, spinazie en fruit maar omdat niet iedereen even veel kan doen is het niet genoeg'. Voor deze vraag had ik zoveel begrip want het zit mij ook dwars. De kinderen van het weeshuis

gaan tussen de middag naar de keuken van het weeshuis en krijgen eten. De kinderen uit de omgeving moeten naar huis om een uur later weer terug te zijn op school. Die berg af (die wil je niet op of af in de regen, te voet. ..) thuis komen, geen eten vinden en weer terug lopen. Zowel Cleophas als ikzelf hebben al zoveel sponsorverzoeken geschreven voor een voedselprogramma voor de 'kinderen uit de omgeving' maar het is gewoon niet gelukt. Het is ook lastig want je moet dat structureel aanbieden. Het feit dat ik het probleem absoluut kende, stemde de man goed en hij zei ook: 'Als u klaar bent, weet dat we klaar zijn voor ons aandeel'. Mensen zijn blij dat er dit jaar voor 50% van de klaslokalen wateropvang geregeld is zodat er water is. En dat er stroom gekomen is in de school.

Kracht

Daarna was het tijd om alle onderwijzers te ontmoeten. Hiervoor hebben we ook echt de tijd genomen. Echt hele fijne mensen. Hier kan ik ook een heel verhaal over schrijven, maar dan wordt mijn nieuwsbrief te lang. Ook hier zag ik mensen die echt werken onder moeilijke omstandigheden, mensen die het goed doen en zich niet bewust zijn dat we het in Ruiru en Malindi toch wat relaxter hebben. Voor alle kinderen lunch – goede bibliotheek – genoeg docenten – 1 keer per jaar educatieve schooltrip en dan hebben we padvindsters – een agriculture club – sportevenementen en een computerlokaal. Dat heeft Nyamira allemaal niet. Maar Nyamira heeft dankbaarheid en kracht. Bovendien zitten ze in een nek aan nek race met de examenklas 8 van Malindi. Moge de beste winnen!

In de middag waren we bij de kinderen. We hadden het nooit verwacht, maar de kinderen hadden echt dingen voorbereid en het was super. Waren ze een jaar geleden nog best verlegen en kenden ze niet veel liedjes, zo stonden ze nu zelf verzekerd op te treden. De hele dag was een verrassingsfeest voor ons. Het gaf ons ook echt veel om over na te denken. Kenia is groot en we werken op 3 totaal verschillende locaties. Blessed Generation Nyamira is zo welkom. Ik zelf weet dat we hebben gekozen voor een regeringschool en dat kinderen naar huis moeten voor lunch, maar vind dit ook echt een drama. Het moet anders kunnen en ouders willen 50% bijdragen en Blessed Generation Nederland wil dat ook wel maar heeft het geld niet om structureel ja te zeggen.

Wat als....

Een gedachte die bij me opkwam die dag was: 'Als alle Nyamira-weeskinderen een sponsor zouden hebben, dan zou Blessed Generation Nederland minder geld uit algemene donaties hoeven halen om ervoor te zorgen dat de lopende kosten van het weeshuis gedekt zijn (want dat is onze verantwoording). Nu hebben nog zoveel weeskinderen geen sponsor. Nu hebben nog zoveel weeskinderen geen sponsor. Zou dat wel het geval zijn, dan zou BGN zeker zijn van een structureel inkomen voor de weeskinderen en – op basis van algemene donaties – ervoor kunnen kiezen om het lunchprogramma aan de 'buiten-kinderen' aan te bieden.

Nyamira bewijst zich en is goed en bescheiden. Als we meer kindsponsoren hebben kunnen we meer doen en meer structureel helpen.

Een kindje sponsoren is 35 euro in de maand. Ik weet dat dat voor veel mensen veel geld is. Wellicht is het een optie om als school of als kerk een kind financieel te steunen of als vriendengroep of als bedrijf. Uw schenking is aftrekbaar van het belastbaar inkomen. Wilt u meer informatie dan kunt u kijken op de website www.blessedgeneration.nl/word-kindsponsor of mij even mailen naar mijn directe adres: riamed43@gmail.com

Werkreizen zijn altijd leuk. Ik zie altijd veel en heb veel uitdagingen, maar het bezoek aan Nyamira was echt heel bijzonder deze keer. Ik heb echt nog nooit echt de hele gemeenschap uit zien lopen met zoveel dankbaarheid voor u allen ... Het is een gedragen project... Ik heb nog zoveel meer te zeggen maar .... de brief wordt te lang.

Dus terug naar het lokale hotel voor de nacht en dan door naar Ruiru. We zijn weer laat. We bestellen. Ik bestel wortel-gemmersoep. De rest van de familie gaat weer voor vis. Na tien minuten... ja, u raadt het al. We wilden vis met groenten voor Fester en de kinderen maar tot hun spijt was er geen vis. Oké, als we nou in de woestijn zaten... maar we zitten aan Lake Victoria, in een vissersplaats en vis is lokaal eten .... Dus laat die vis maar zitten. Tien minuten later... we zien hem aankomen en kunnen ons lachen bijna niet inhouden. 'Er is geen groente'. Ik zeg: 'Het hoeven niet ingewikkelde groenten te zijn. Het personeel eet toch sukuma (een soort spinazie)? Dat mag ook'. 'Nee', zegt de ober. 'In het hele hotel is geen groente te vinden'. 'Nou breng dan maar een patatje voor de kinderen en dan neem ik ook wel wortel-gemmersoep', zegt Fester. We krijgen de soep... Met wortel-gember denkt u toch ook aan een beetje

een oranjekleurige soep? Nou, deze soep was crèmekleurig. Ik kreeg argwaan en dacht aan de woorden 'geen groenten in dit hotel'. Ik nam een hap en ... oeiii ... Fester neemt een hap en ... oeiii en zegt: 'Ik hou wel van heet eten maar hier kun je wel de hik van krijgen'. Hij neemt nog een hap en 'HIK!'. Allemaal lachen we tranen met tuiten en we krijgen de slappe lach. Ergens in het hotel was geraspte gember, maar verder was er geen groente dus ook niet voor de wortel-gembersoep ... pure gemberpasta ... We hebben in tijden niet zo gelachen en dat is veel gezonder dan een patatje!

Ondanks de hik hebben we lekker geslapen. De volgende dag reisden we door naar Ruiru voor een werkbezoek van twee weken, dus ..wordt vervolgd!

Kwaheri

Ria